

L'OPINIÓ

EDITORIAL

El senyor Noguera i Comet, i nosaltres

Dimecres de la setmana passada el senyor Noguera i Comet es despenjà, des de les planes de «La Nau», amb un article titulat «Les directives del republicanisme català», en el qual, d'una manera insidiosa i barroera, atacava, sense nomenar-nos, els que escrivim aquestes planes. La urgència del cas requerí una carta nostra que publicà «La Nau», del divendres següent, en la qual demanàvem al senyor Noguera que precisés a qui es referien les seves insídies. La resposta del senyor Noguera, publicada a «La Nau» de dilluns, si bé afirma que es dirigia a nosaltres, empra un to força més digne.

En el fons de la qüestió, i deixant de banda els càrrecs accessoris amb els quals el senyor Noguera i Comet empetiteix les coses, s'hi ventila el problema de com podem formar part d'Intelligència Republicana els qui, com nosaltres i altres signants del seu manifest originari, no formem part de cap partit polític republicà dels innombrables que existeixen. Al senyor Noguera no li cap al cap que nosaltres no ingressem en algun dels partits polítics existents. Creu ell que pel fet d'haver-n'hi tants ja n'hi ha per tots els gustos, i no

comprèn quin pot ésser el nostre gust, que no ens decidim a classificar-nos. Això fa perdre la son al senyor Noguera i, és clar, confonent els altres amb si mateix, tot és veure *plataformes, intencions interessades, secrets desigs de domini, etc.*, etc. Al senyor Noguera els dits se li tornen hostes i té por de perdre la seva altíssima graduació dintre del republicanisme català.

I bé, senyor Noguera, no n'hi ha per tant. L'explicació de la nostra actitud és facilíssima. No ingressem a un dels partits polítics existents, deixant de banda altres raons secundàries, per la senzilla raó que n'hi ha massa. A part això, ¿en nom de quina organització eficient, en nom de quin partit polític democràtic ens podria negar el senyor Noguera el dret de crear una organització pròpia si aquest fos el nostre desig? ¿És que, per ventura, no n'existeixen de tan nombrosos?

Altres afirmacions fa el senyor Noguera no menys estrafolàries que les explicades. Parla de cabdillatges entre els qui fem aquest setmanari. Vet aquí una creença del senyor Noguera que descobreix força bé la seva mentalitat. Com que per ell no poden existir una

dotzena d'amics sense cabdill, ens en inventa un, desconegut com a tal entre nosaltres. Si el senyor Noguera tingues una mica més de la molta penetració que té, probablement hauria comprès, també, que una de les raons de la nostra resistència a entrar en els partits polítics és la seva característica corrent d'ésser acabdillats.

En el que fa referència a la Intelligència Republicana el senyor Noguera demostra palesament la seva concepció primària de la política. En els presents moments, en què no existeixen els més mínims drets individuals i polítics, en què, per tant, la creació d'una força civil i ciutadana és infinitament més important que la creació de partits polítics, més que res teòrics en circumstàncies com les presents, la seva humil opinió és contrària a la creació de Comitès locals adherits a la Intelligència. Ai, senyor Noguera, o a tot Catalunya i a tota Espanya es crearan Comitès que agrupin, coordinin i converteixin en una força eficient tots els homes dels partits que siguin, de les organitzacions obreres que siguin, fins i tot els obrers apolítics, que vulguin fer triomfar un programa mínim, necessari a tots, o bé ja pot esperar seguit, no ja l'adveniment d'una República democràtica, sinó el simple triomf de la sobirania del poble. ¿No li han servit de lliçó la dictadura passada, la present... i la futura? ¿No ha comprès la força de la reacció espanyola i catalana? ¿Potser creu que la missió dels republicans consisteix en demanar a les altures que ens donin la República per la gràcia de Déu? O bé potser es pensa que amb les energies que vostè ha acumulat durant sis anys d'estar-se a casa en tindrà prou la seva presentació en candidatura per diputat, perquè el canvi de règim sigui inajornable?

Finalment, el senyor Noguera no ens troba ni situats, ni definits. Això ens dona a entendre dues coses, igualment lamentables. Que no llegeix L'OPINIÓ i que, com que no la llegeix, no sap encara on hauria d'estar situat ell, no nosaltres.

Quant a situats, abans i ara estem a primera línia, on no hem vist mai, desgraciadament, el senyor Noguera. Quant a definits, no admetem altra definició que la que tinguin tots els que donin el màxim esforç per convertir les bases de la Intelligència Republicana en realitats positives. Ni més ni menys.

Amnistia! Amnistia!! Amnistia!!